

טלוש שלי,

כל כך הרבה דברים יש לי להגיד עלייך. רק דברים טובים.

קשה לדבר עלייך כשאת כבר לא כאן. קשה ללכת לבית שלך בידיעה שלא תחזרי אליו יותר. הבית שלך, שבשבילי היה כמו בית. כל כך הרבה פעמים שהייתי בו, ואירחת אותי כל כך טוב.

היינו יושבות בחדר, ומדברות שעתיים – שלוש על הרבה דברים. אף פעם לא נגמר לנו על מה לדבר. היינו לומדות למבחנים יחד, היינו הולכות להליכות, היינו הולכות יחד לבית הכנסת בערב שבת. אני הייתי באה לפעמים, אבל את לא פספסת שום תפילה. כבר לפני שנתיים קיבלת על עצמך ללכת לבית הכנסת בערב שבת, ומאז התמדת בכך.

היית צדיקה גדולה, במיוחד עם הלב הענק שלך. היה לך לב רחום, ותמיד רצית לעשות לאנשים רק טוב. דאגת לכולם, ואם חששת שפגעת במישהו, מייד היית מבקשת סליחה מכל הלב.

אני עדיין לא מעכלת שאני מדברת עלייך בלשון עבר. גם כשאני בבית שלך, אני בטוחה שתיכף תיכנס, ותגידי לנו שאת פה, ושהכל בסדר, ושזה רק חלום.

אני לא מעכלת שלא נשב יותר בחדר שלך, ונשתה תה עם עוגה, נצטלם, נצחק ונעשה שטויות. אני לא מעכלת שלא תתקשרי אליי יותר כל חמש דקות. כמעט כבר חודשיים שאני מחכה לשיחה ממך, שיחה שלא מגיעה.

אני רק רוצה לשמוע את הקול שלך.

טלוש, את תחסרי לי ולכולנו. החיוך שלך יחסר לי. שמחת החיים שלך תחסר לי. היית ילדה אופטימית ואוהבת לחיות, נהנית מכל רגע. לא פספסת הזדמנויות לצאת וליהנות.

הכי יחסרו לי התמיכה שלך והאהבה שהענקת לי. תמיד היית כאן בשבילי, עודדת אותי, והצחקת אותי, דאגת תמיד שיהיה לי טוב.

במשך כל התקופה שבה היית מאושפזת בבית החולים קיוונו כולנו שתצאי מזה, ותחזרי אלינו כפי שהיית, אבל זה היה חלום, ואנחנו התעוררנו אל מציאות מכאיבה, קשה ובלתי נתפסת.

אני יודעת שאת שומרת עלינו מלמעלה, ושאת תמיד איתנו בלב.

אני מבטיחה לך שתמיד נזכור אותך, ואף פעם לא נשכח.

טלוש, את איתי בכל מקום, כל הזמן.

אני אתגעגע אלייך כל כך!

נוחי על משכבך בשלום.

אור סלמן.

טליה יקרה ואהובה שלנו,

חודש חלף מאז, והלב אינו יודע מרגוע. הכאב גדול, ולא ניתן לתאר עד כמה אנחנו מתגעגעים אלייך.

השולחן בכיתה נותר ריק, ותמונתך תלויה על הקיר.

טליה, את היית חברה של כולם. תמיד דאגת להיות אוזן קשבת, והושטת יד לעזרה לכל אחד שרק היה צריך. אנחנו לא יכולים לשכוח את חיוכך הנצחי, ואת האור שהפצת בכיתה ובכל מקום שבו היית.

הדבר שאפיין אותך ביותר, ואת זה כל תלמידיי הכיתה אומרים פה אחד, הוא טוב הלב שלך. תמיד חשבתי שאלו מילים שאומרים על כל אחד, אבל כשאומרים את זה עלייך, אני יודע שזה אמיתי.

תמיד נזכור את שמחת החיים שהייתה חלק כל כך משמעותי ממך, את רגישותך ואת ההתעניינות האמתית שלך בשלומו של כל אדם.

כתלמיד בכיתה שבה למדת, ובה למדה גם סימור ז"ל, אני יכול לספר כי הכיתה שלנו כבר אינה אותו הדבר בלעדיך.

בשיעורים תמיד נהגתן למרוח לק ולשגע את המורים, אבל היום כשאתן כבר לא איתנו, הבנות בכיתה מורחות לק בפינת הזיכרון שהקדשנו לכן.

כחבריכן אנחנו עוברים תקופה קשה מאד ומעורבת רגשית. מצד אחד - אנחנו מנסים לחזור לחיים, לשגרה, ומצד שני אנחנו חשים את חסרונו בכל רגע שעובר.

טליה, התמונות הן לא המזכרות האחרונות שהשארת לנו. טוב הלב שלך יהיה לדבר שאותו ניקח וניישם בהמשך חיינו, ובכך נוכל להמשיך את דרכך.

אנחנו מתגעגעים אלייך, טליה, ולא נשכח אותך לעולם.

את חקוקה בליבנו לעד.